

Кіровоградська обласна бібліотека
Читальний зал
М. Д. Чижевського

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

МОЛОДИЙ КОШТАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VIII. № 63 (763).

НЕДІЛЯ, 28 ТРАВНЯ 1967 Р.

Ціна 2 коп.

КОВИНИ

«БІЙ З ТІННЮ»

Минулої п'ятниці в музично-драматичному театрі імені Нропоницького відбувся перегляд спектаклю «Бій з тінню» за драмою В. Тура. Це — широке полотно про важку роботу геологів, про нашого молодого сумасника. Головні ролі в спектаклі виконують Ю. Волохов, Л. Новікова, Є. Садовська, В. Миронович, І. Терентьєв та інші. Здійсни постановку вистави режисер А. Ситник.

БАРВИ РІДНОГО, БЛИЗЬКОГО

В його кімнаті картин одразу й не перелічиш. І всі ці полотна створив сам він, Анатолій Хольцман, робітник Ульяновського цукрозаводу. «Сині роси», «Зустріч на снітанку», «Восніс», «На винограднику», «Степачани», «Вечір над Синицею» — це краєць з полоти, створених самодіяльним художником торік. До славного ювілею — 50-річчя Великого Жовтня А. Хольцман готує цілу серію картин. «Зорі над заводом», «Святкова вахта», «Оновлення», «Портрет ветерана», «Урожай наш, урожай...»

М. СЕМЕНЕЦЬ.

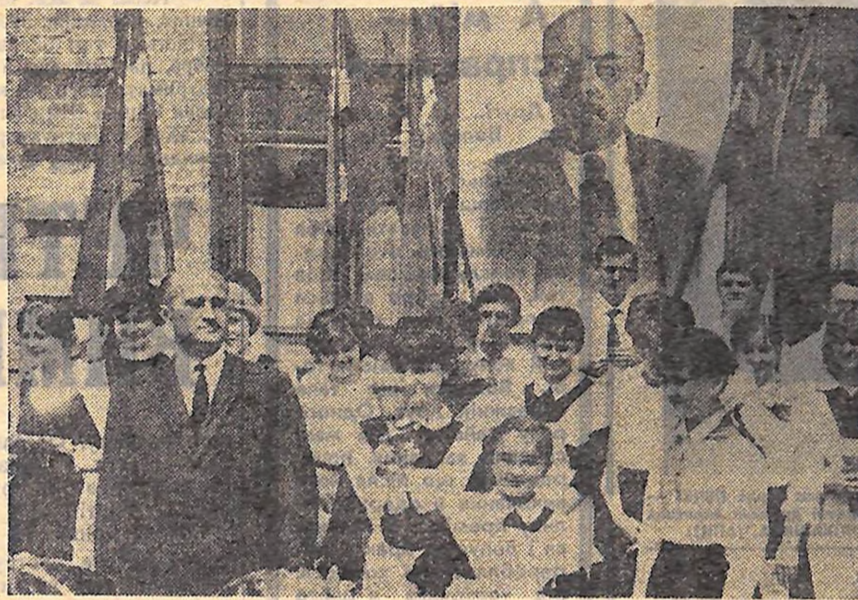
ЗГАДАЛАСЯ ЧЕРВОНА ЗИМА...

Юність Володимира Сосюра тісно зв'язана з Кіровоградщиною. Тут він починав свою службу курсанта військово-політичних курсів, тут він вперше почав друкуватися. З тих пір минуло більше чотирьох десятиріч. Всі ми зачитувалися «Червоною зимою», «1917-им», «Зелізна цюга».

Після визволення Кіровоградщини від німців Володимир Миколайович першим прийняв жителів нашої області. Тоді ж Герой Радянського Союзу Г. В. Балицький подарував йому свою шаблю з особистим підписом.

«Буду прагнути до того, щоб моє поетичне слово так само знімало вершини гір, як у свій час знімав їх оцей меч», — такою була відповідь поета.

Про все це розповів старий більшовик Абрам Іванович Шерба — учасник всіх цих подій, особистий друг В. Сосюра — на лекції, організованій у кіровоградському книжковому магазині № 2. Вона була присвячена IV з'їздові письменників.

Щопереду — екзамени

Першокласниця Іра Саврюкова з нетерпінням чекала сіданку, бо ще звечора любовно, квітка до квітки, підбрала весняний букет. Сьогодні на останній для випускників одинадцяті серед-

ньої школи урочистій лінійці вона подарує його старшим товаришам. І ось срібно давненько для них востаннє дзвоник у руці Іринки Саврюкої. Легкий сум охоплює вісімдесят сім юнаків і дівчат, які зібралися на шкільному

подвір'ї, щоб передати малюнок естафети добрих справ і яти далі в життя, зустрічі друзям і трудовим зверненням.

Галія Лєско, Катя Романова, Ріта Матіденко, Анатолій Шварц обводять поглядом таке знайоме подвір'я, будівлю школи, і їм не віриться, що ось сьогодні вони стали дорослими, що ніколи біль-

ше не покине їх дзвінок на збірну фізику...

На пам'ять про себе випускники подарували школі багато узаочень в фізику, хімію, біологію, та все ж найкращим подарунком будуть успішно складені випускні екзамени.

Фото М. ЧЕРКАЄВА.

ЗА ЗМІСТОМ — ТОТОЖНІ

Нині політичне навчання молоді має значно більше різноманітних форм, ніж у попередні роки. І підсумкові заняття пройшли в нинішньому році значно цікавіше. Своєрідна форма і цих занять. Тематичні збори і вечори, читальні і теоретичні конференції, диспути.

У другому цеху заводу «Червона зірка», де секретарем комсомольської організації Олександр Кобець, а пропагандистом Воло-

димир Ерман, підсумкова розмова почалася з комсомольської пісні, а закінчилася творчою зустріччю молодих робітників з ветеранами праці, учасниками Великої Вітчизняної війни. Особливо схвилювала молодих розповідь кавалера трьох орденів Слави Миколи Івановича Жосана.

В енергоцеху цього ж заводу підсумкові заняття проводили в день річниці відкриття XV з'їзду ВЛКСМ. Знов-таки поруч з комсомольцями цеху сиділи ветерани та учасники Великої Вітчизняної війни. І це законо-мірно. Адже у рік 50-річчя Радянської влади, як ніколи, відчутно розгорнулося змагання між молоддю за кращі результати у праці, за примноження славних традицій батьків. І комсомольці стали частіше запрошувати ветеранів на свої збори, щоб почути оловіді про героїчний шлях країни Рад, частіше стали рапортувати їм про свої здобутки. От і тут виступив колишній командир ескадрильї бомбардувальників Судаков. Молоді робітники підбили підсумки виконання соціалістичних зобов'язань, розповіли, як виконують рішення XV з'їзду ВЛКСМ.

По формі підсумкові заняття були різні, а по змісту — готожні. Так, в гуртку «Молодь і суспільний прогрес», що працював у другій міській лікарні, пропагандист Г. Воронюк, порадившись з секретарем комсомольської організації Н. Озеровою і слухачами гуртка, провела підсумкові заняття у формі читальської конференції по роману Б. Полєвого «Лікар Віра».

Рік, що минув, відзначається зресою політичною активністю комсомольців, пошуками і цікавими знахідками в системі політосвіти. Та все ж деякі комсомольські організації недостатньо потурбувалися про ідейний гарт молоді. На ремзаводі «Укрспільгосптехніки» (секретар комсомольської організації Н. Савельєв), на панчішно-шкарпеткової фабриці (секретар комсомольської організації Н. Ільїна) не провели ще підсумкові заняття і, по суті, до них досі не готові.

Ю. РУДНЄВ,
секретар Кіровоградського міського комсомолу.

на паралелях і меридіанах

ДНІ РАДЯНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

СОФІЯ. У столиці Болгарії в урочистій обстановці відкрилися дні радянської культури, присвячені 50-річчю Радянської влади. В залі народної опери були присутні керівники БКП, діячі культури і мистецтва, політичні та громадські діячі, представники трудящих.

Присутніх вітав глава радянської культурної делегації, заступник голови комітету по культурних зв'язках з зарубіжними країнами при

Раді Міністрів СРСР І. М. Медведєв.

ЗРОСТАЮТЬ РЯДИ ПОРП

ВАРШАВА. Газета «Трибуна люду» пише про швидке зростання в останні роки рядів Польської об'єднаної робітничої партії. З 1959 року по кінець 1966 року число членів і кандидатів у члени партії зросло на 86 процентів. Особливо швидке зростання рядів ПОРП спостерігається в сільських парторганізаціях.

(ТАРС).

НОДІ В КИТАІ

В Китаї галасливо відзначається 25-а річниця виступів Мао Цзе-дуна на параді з питань літератури і мистецтва в Яньані. В багатьох містах проводяться мітинги і демонстрації, на яких виступи Мао Цзе-дуна підносяться як «поворотний пункт» в історії марксизму-ленінізму. На площах Пекіна з'явилися пропагандистські групи, а програмі яких дві теми: звеличення Мао Цзе-дуна і очорнення його противників у керівництві партією і державою.

Кульмінаційним пунктом «ювілею» став масовий мітинг, проведений 23 травня в Пекіні під головуванням дружини Мао Цзе-дуна Цзян Цін. Член Постійного комітету політбюро ЦК КПК і глава групи в спра-

вах культурної революції при ЦК КПК Чень Бо-да назвав виступи Мао Цзе-дуна «епохальною політичною декларацією про перетворення партії і світу». «Мао Цзе-дун, — заявив він, — відзначив, що історію було поставлено з ніг на голову». Із серйозним виглядом Чень Бо-да запевняв, що «тепер її перевернули назад».

Деякі вимушені признання у виступі Чень Бо-да свідчать про те, що групі Мао Цзе-дуна не вдалося повністю оволодіти становищем у країні. Він заявив, що представники буржуазії є в центрі, в партійних і урядових установах, і на місцях — у провінціях, містах і автономних районах.

(ТАРС).

Демократична Республіка В'єтнам. В одному із життєвих кварталів Ханоя, зруйнованих американськими бомбардувальниками.

Фото Г. СПИРИДОНОВА. АПН.

ХІМІКИ ЗУСТРІЛИ СВЯТО

28 ТРАВНЯ — ДЕНЬ ХІМІКА. СВОЄ СВЯТО ВОНИ ЗУСТРІЛИ НОВИМИ ВИРОБНИЧИМИ ПЕРЕМОГАМИ

Більше десяти тисяч тонн добрих фосфорних рудних концентратів — такі передсвяткові досягнення колективу Верхньокамського фосфорного руд-

ника. Тепер підприємство реконструюється. Після закінчення робіт випуск мінеральних добрив збільшиться майже втричі.

За чотири місяці 1967 року нафтохіміки і нафтопереробники виробили понад п'ять тисяч тонн автобензину, 116 тисяч штук автомобільних і мотоциклетних шин.

У цьому році хімічна промисловість випустила валової продукції у 332 рази більше, ніж її вироблялося у 1913 році.

Командир відділення Н-ської прикордонної застави молодший сержант Борис ПЕЛЕХ — частий гість у колгоспників. Тут кожний третій житель — член народної дружини сприяння охороні державного кордону. Фото Л. ПОЛІКАШИНА. (АПН)

Сьогодні — День прикордонника

К ОЛИ заходиш в Мартоіванівську школу, в очі впадає портрет людини з мужнім вольовим обличчям, з очима, в яких застигла посмішка. Кожного першого вересневого дня вчителі, піонервожаті розповідають першокласникам про колишнього прикордонника Гаврила Івановича Самохвалова.

Йому не було й 18 літ, коли в Олександрію приїшли на відпочинок бійці Першої кінної армії Будьонного. А коли ескадрон залишив місто, в його рядах був юнак з Марто-Іванівки Гаврило Самохвалов. Були важкі перекоди, небезпека підстерігала на кожному кроці. В одному бою з

значно перевершували сили прикордонників. Гаврило Іванович добре знав, що там, куди прийдуть басмачі, буде дим пожеж, сльози сиріт. Коли заставу огорнули сутінки, начальник зібрав усіх прикордонників. Сказав твердо: — Нам треба затримати басмачів, знищити їх,

Гаврилу Івановичу Самохвалову в цій операції доручили командувати кавалерійським дивізіоном. Після важкого восьмигодинного переходу по безводній гарячій пустелі, дивізіон Самохвалова першим побачив басмачів. І знову ворогів було більше. Та роздумувати, чекати підмоги не було часу. І командир повів бійців в атаку. Люди, прикордонники витримали й спеку, і важкий перехід, і спрагу. Не витримали коні. Коли до ворогів залишилось кілька метрів, стомлені важким походом, коні зупинились.

— Вперед, за мною! — скомандував Самохвалов і в пішому строю повів бійців в атаку. Ось упав від ворожої кулі комуніст Осипов, загинув поліпрацівник Біба.

— Приготувати гранати! — дав останню команду Самохвалов і впав, пронизаний ворожою кулею.

Він не бачив, як єдиною стіною йшли бійці в атаку, не бачив, як з іншого боку підійшло підкріплення.

Ім'я нашого земляка, комуніста присвоєно одній з прикордонних застав на півдні СРСР.

...Кожного року на заставу приходять молоді прикордонники. Командир підводить їх до портрета і розповідає про людину, чия ім'я носить заставу, розповідає про Г. І. Самохвалова. І висить на заставі портрет, такий же, як і в Мартоіванівській школі.

А. КОХАН.

ЗАСТАВА ІМЕНІ САМОХВАЛОВА

білополяками молодого бійця поранили, та після лікування він знову на передньому краї, на цей раз у Криму, де завдався остаточний удар врангелівцям.

Після громадянської війни Гаврило Самохвалов повернувся в рідне село, працював самотужки вчався, багато читав.

Його покликанням була військова справа. І він добровільно вступав до Червоної Армії. Гаврило Іванович став служити у прикордонних військах на півдні нашої країни. Тут він пройшов шлях від червоноармійця до начальника застави.

В 1931 році на заставу напала велика банда (тан-бека). Начальник застави довго сидів над картою, слухав доносення розвідників. Банда прямувала до озера Халакекуль, сили басмачів

не дали змоги заглибитися в нашу країну.

Вночі Самохвалов повів бійців до озера Халакекуль і раптовою атакою змусив басмачів тікати.

Бійці любили свого командира за вимогливість, за особисту хоробрість. У вечірні години збирались вільні від чергування воїни і слухали, як співав Гаврило Іванович українські пісні. Незабаром всі на заставі: і росіяни, і туркмени, і білоруси — знали улюблені пісні командира.

У травні 1933 року через кордон з Ірану на нашу територію прорвалася велика банда басмачів. Під ударами радянських військ басмачі змушені були відійти в глибокі Кара-Кумів. Треба було нанести останній, рішучий удар.

Читає обговорює листа «Друг. А чи справжній?» («Молодий комунар» за 7 травня).

А мій — справжній

Другу!.. Це святе слово, Володю. Не так просто знайти його, справжнього друга, а знайшовши, треба берегти і цінувати. Хіба друг вимовить оте бридке «вислужується»? Хіба той, хто добре вчиться і працює — служак або чинуша?

Я хочу розповісти тобі, Володю, що таке справжній друг. Одного разу майстер дав мені складне завдання, попередивши, що після його виконання я одержу велику премію. Я квапився і допустив брак, а переробляти не хотівся. Від товаришів я цього не приховував, бо знав: ніхто не «продасть». Тоді до мене підійшов мій друг, заглянув в очі і запитав:

— Тобі не соромно таким шляхом одержувати гроші?

Я обурився: — Ти ж друг! Він пішов до майстра, і замість премії я одержав догану та ще й кілька годин переробляв брак.

Пройшов час, і я зрозумів, хто з нас був правий. Довелося просити вибачення.

Чимало весел промайнуло з того часу, але дружба наша стала ще міцнішою, ще світлішою. Якщо у мене горе, я йду за порадою до друга, за святковим столом на першому місці мій друг.

Ю. МАТІВОС, робітник заводу «Червона зірка», м. Кіровоград.

Відповідаємо: так!

Володимире! Прочитавши твого листа, нам залишається тільки нагадати тобі слова видатного радянського письменника М. Островського: «Дружба — це перш за все відвертість, це критика помилок товариша. Друзі повинні першими дати жорстоку критику для того, щоб товариш міг виправити свою помилку».

На твоє питання, чи можеш ти дружити з Віктором, відповідаємо — так!

Адже ми не знаємо, чи боровся ти за нашу дружбу?

А. КОВПАК, Ю. КАНСЬКИЙ, В. КОНЦЕБА — друзі

с. Долинівка, Гайворонського району.

СОБА, що дає керівні вказівки, детальні настанови, навчає правильної постановки справи, іменується інструктором. Так свідчить словник.

А в комсомольському повсякденні оте слово «особа» означає кучерявого юнака чи дівочоку дівчину, що працює в райкомі, чи дивнооку секретаря Володі Кришешевича, зв'язківцем, єдиною ланкою між райкомом і первинною організацією. Тож варто замислитися над тим, хто є інструктор. Посада? І так, і ні, оскільки всі райкомівці виконують, по суті, інструкторську роботу, яка визначається чотирма наріжними знаками: політичною зрілістю, знанням і вмінням, ентузіазмом і неспокоєм, ініціативою і пошуком.

Мова йде про останнє — про четвертий вимір інструкторської праці. Ініціатива й пошук... Ми завжди пам'ятаємо, що молодь — це завтрашній день країни, що в ній мусить утвердитися все краще, нове, здобуте нашим народом, — каже Володя Іванченко, заворг. — А райком комсомолу — оперативний штаб цієї беззастанної боротьби. Перш за все, інструктор — не ревізор, а помічник, порадник. Неприпустима з його боку нетактовність, а тим більше — огульна критика. Знайти добре, раціональне в роботі первинної організації, підтримати його — мета посланця райкому. Це слова Сашка Шмигала, завідуючого сектором обліку. «Хто є інструктор» — таке питання стояло на порядку денному комсомольських зборів Бобринець-

ЧЕТВЕРТИЙ ВИМІР

кого райкому. Обговорювалася стаття з «Советской России» про інструктора райкому партії.

Володя Кришешевич: — Власне, інструктор-комсомолец у всьому схожий на інструктора-комуніста. Отже, все мовлене в статті стосується й нас. Робота наша вимірюється не годинами, а здобутками. Здобутки ж даються тільки пошуками. Вчити інших — значить уміти самому. Тому й ратуємо, щоб кожен з нас добре знав увесь район, усі первинні організації. Тут за приклад можна поставити Віто Антонова...

Віта Антонов, інструктор: — Плановитість і творчість — складові частини постійного пошуку, себто відсутності трафаретності — неодмінні умови нашої роботи. Часто ми мусимо бути й організаторами-імпровізаторами, бо працюємо ж з молоддю. Мусимо знати сільське виробництво і побут, щоб не абстрактно пропагувати ідеї партії, а на місцевих фактах, вдумливо і дуже серйозно.

Валє Бібік: — Нелегка професія — комсомольський працівник. І вчитися її треба особливо, тут універсальність потрібна. Хоча, здавалося б, яка ж трудність: перевірити, допоміг, доповів у райкомі.

Взагалі, я ще не зовсім опанувала свою професію. Шкільний відділ працює безпосередньо з піонерами, його актив — вожаті. Виховувати завтрашніх комсомольців у душі ідей лєнінізму, на героїчних традиціях радянського народу — першочергове наше завдання. І тут райкомовець — інструктор-пропагандист. Ось готуємося зустрічати п'ятдесятиріччя Жовтня, і це вимагає творчого підходу. Перше гасло: ніхто не забутий, ніщо не забуте. І якщо треба Вітчизні буде — стануть до бою нові Матросови.

Багато говорилося про звітні-виборні збори в первинних організаціях, про те, що комсорг — теж інструктор, що член комітету первинної організації — повпред райкому.

— Буває, що тільки на зборах інструктор зустрічається з комсомольцями. Не секрет же, що ми знаємо іноді лише секретарів. А це заважає зрозуміти, в чому полягає та чи інша причина незгуртованості, безініціативності. Скільки ж користі справи принесла дружба райкому з Леоною Гараниним з Катрисанівки! І з Олегом Варинським — з «Червоною землероба».

— Ентузіазм інструктора, — продовжує Володя Іванченко, — джерело творчості, підвалина престижу райкому комсомолу. Індивідуальна робота з людьми, успіх справи, довіря — свідчення комсомольського неспокою.

Виступали методист районного Будинку піонерів Люда Білобородова, інструктор райради добровільного спортивного товариства «Колгоспник» Георгій Будянський, комсорг Бобринецької середньої школи Валє Борщенко... Вони — члени комсомольської організації райкому комсомолу, його надійні інструктори.

Наближається п'ятдесятирічна віка на шляху Великого Жовтня, і це накладає відбиток і на роботу комсомольського інструктора — бійця ідеологічного фронту.

Потрібні йому й ораторська майстерність, і відвертість, і політична пристрасність, неспокій і знання швидкоплинної специфіки, і пошук, що є четвертим виміром комсомольської роботи. Саме ним, як сказав на одних творчих зборах перший секретар Бобринецького райкому комсомолу Володя Кришешевич, а не нормованими годинами, визначається дійовість комсомолу.

П. ЛИНОВИЦЬКИЙ.

